

LOSGELATEN

LOS

GELATEN

M.G. REYES

Vertaling Angelique Verheijen

YoungAdult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2015 Reynolds Applegate, Inc.
Oorspronkelijke titel: *Emancipated*
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: M80 Design/Wes Youssi
Bewerking: Katya Kholyapina/Van de Wall Vormgeving
Omslagbeeld: Hans Neleman/Getty Images
Foto auteur: Haddon Davies
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: GGP Media GmbH, Pößneck

ISBN 978 94 027 0510 2
NUR 285
Eerste druk november 2015

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

VOOR HOKU,

met wie ik een geweldige tocht door Malibu Canyon
heb gemaakt en heerlijk heb geluncht in een strandtent
– uiteraard allemaal om onderzoek te doen!

CALIFORNISCH WETBOEK VAN FAMILIE- RECHT SECTIE 7120-7123 ONTVOOGDING

7120

- (a) Een minderjarige kan bij het hooggerechtshof van het land waarin de minderjarige verblijf houdt of tijdelijk verblijf houdt een verzoek tot ontvoogding indienen.
- (b) In dit verzoek dient expliciet melding te worden gemaakt van de volgende feiten:
 - (1) De minderjarige is ten minste veertien jaar oud.
 - (2) De minderjarige leeft vrijwillig gescheiden van zijn of haar ouders of voogden, met instemming of medeweten van die ouders of voogden.
 - (3) De minderjarige behartigt zelf zijn of haar financiële zaken.

GRACE

SAN ANTONIO, ZATERDAG | NOVEMBER

Het gebeurde zo: Candace moest weg van huis, en Grace bedacht de oplossing. De twee stiefzusjes hadden het gedrag van Grace' moeder zo lang mogelijk verdragen – het gekrijs en de ruzies, de dreigementen om te gaan scheiden. Sinds haar zeventiende verjaardag nam Candace Grace steeds vaker in vertrouwen; ze was bang dat zij er weleens de oorzaak van zou kunnen zijn dat hun ouders zo ongelukkig waren.

De meisjes lagen in de tuin, hun lange haar uitgespreid over het gras. Hun gebruinde blote benen vormden een sterk contrast met het heldere groen. Grace tuurde door haar vingers naar haar stiefzus. Hoewel ze pas zestien was, en dus de jongere van de twee, voelde ze zich vaak de oudste. Candace had een groot deel van haar leven besteed aan lessen in allerlei vaardigheden: stemtraining, toneelles, dansen, paardrijden, schermen. Voor haar was er veel minder tijd overgebleven om te lezen, te luisteren en de dingen te overdenken. Of was Grace misschien volwassener door iets wat veel eerder in haar leven was gebeurd?

‘Het komt waarschijnlijk niet door jou, Candace. Maar het is wel een klassieke reactie.’ Grace rolde op haar zij. ‘Dat is het eerste wat bij therapeuten opkomt als ze kinderen uit “gebroken gezinnen” behandelen.’

‘O. Oké,’ mopperde Candace. ‘Ik ben dus een cliché?’

‘Dat is waar, maar wat heeft dat ermee te maken?’ Grace grijnsde toen Candace haar met haar blote voet tegen haar schenen schopte.

Het probleem was dat Grace ergens vermoedde dat de angst van haar stiefzus gegrond was, en dat Candace inderdaad voor honderd procent de oorzaak van de problemen was. Zonder zich ook maar één keer te misdragen was Candace erin geslaagd om het huwelijk van hun ouders aan het wankelen te brengen. Ze konden de strijd die binnen in het huis woedde letterlijk volgen.

Grace’ moeder zei: ‘Ik ga niet staan toekijken als onze dochter haar carrière moet opgeven omdat jij weigert te verhuizen.’

‘Tina, lieverd, wat heb ik te zoeken in Los Angeles?’ vroeg Candace’ vader.

‘Prima, dan blijf jij lekker hier. Maar laat mij met Candy naar Hollywood gaan.’

Grace hoorde Candace’ vader aarzelen terwijl hij probeerde om voor de zoveelste keer over die bijnaam heen te stappen, maar het lukte niet. ‘Noem haar niet zo.’

‘Candace, ook goed.’ Tina moest hoorbaar moeite doen om haar stem onder controle te houden. ‘Ik heb haar eerste tv-auditie al geregeld. Die is over een maand. Ze moet daar verdomme gaan wonen. Iedereen die het kan weten, zegt het: verhuis naar LA.’

‘Hoor eens, Tina, jij – wij – hebben nog vier andere kinderen om ons druk over te maken.’

Grace wist dat ‘wij’ de waarheid een beetje verbloemde. Die vier andere kinderen waren, biologisch gezien, van haar moeder en niet van hem. Tina’s obsessie voor het enige kind dat hij had ingebracht in hun samengestelde gezin was iets waar niemand openlijk over kon praten. En nu wilde Tina hem, Grace en haar drie jongere broertjes achterlaten in San Antonio om haar getikte Hollywooddroom te gaan najagen.

Grace zag de frustratie op Candace’ gezicht groeien. Haar blik

dwaalde af naar de slanke, lenige benen die uit Candace' afgeknipte spijkerbroek staken. Candace draaide haar hoofd en keek over haar rechterschouder, zodat ze een snelle blik op het huis kon werpen. Hun ouders hadden zich verplaatst van de woonkamer, die openstaande deuren had, naar de keuken. Ze konden het gesprek nu niet meer zo duidelijk volgen.

Grace concentreerde zich op de honderden doffe prikjes onder haar dijen, de stoppeltjes van het gras dat ze die middag had gemaaid. Toen Candace eindelijk weer naar haar opkeek, grijnsde ze spottend. Grace glimlachte terug. De ruzies begonnen iedereen in huis te vervelen. Ze waren saai en voorspelbaar.

Candace trok een gezicht. 'Man, het lijkt wel of Tina denkt dat hij uiteindelijk zal breken als ze zo blijft janken.'

'Ze doet het voor jou.' Grace wees haar nog maar eens voorzichtig op de feiten.

'Je weet dat ik dol ben op je moeder, Grace. Maar we weten allebei ook dat ze dit niet alleen voor mij doet. Je hebt gezien hoe het ging met die jeansreclame. Ik, dit hele gedoe, het hoort allemaal bij Tina's geleende leven in Hollywood.'

Grace knikte. 'Ik weet het.' Dat was zo maf aan de moeders van acterende kinderen. Hun motieven leken onbaatzuchtig, tot je ze wat beter onderzocht.

Grace aarzelde. 'Er is nog een manier.'

'Weet ik,' zei Candace. 'Ik heb al gezegd dat ik het geen probleem vind om te wachten tot ik van school ben.'

'Dat is niet wat ik bedoel.' Aarzelend voegde Grace eraan toe: 'En we weten allebei dat je niet kunt wachten. Dit is jouw moment, Candace. Nu.'

Daar waren ze allebei even stil van. Het was de onontkoombare waarheid die aan de basis van dit familiedilemma lag. Candace was een vrucht die bijna rijp was. Haar lange haar viel steil als uitgedoten

honing over haar schouders, goudbruin met een vleugje rood. Haar huid was gaaf, glad en perzikkleurig, zonder dat ze zich hoefde te onderwerpen aan strenge diëten of reinigingsrituelen. Haar ogen waren lichtbruin, haar volle, zachte lippen hadden een perfecte frambozenkleur. Ze bewoog zich als een balletdanseres die eindelijk bevrijd is uit een te krappe kooi.

Candace werd er zelf soms ook door overvallen. Grace had al een paar keer gezien dat Candace ineens stilstond als ze toevallig een blik van zichzelf opving in een spiegel. Niet bewonderend, maar alsof ze schrok van een vreemde. Soms vroeg Grace zich af met wie ze tegenwoordig eigenlijk een kamer deelde. In elk geval niet met het slungelige meisje met wie ze de afgelopen jaren had doorgebracht, jaren waarin ze een hechte zusterlijke band hadden gesmeed. Candace was iemand anders geworden, een gracieuze jonge vrouw met een ingetogen sensualiteit. Maar als ze een beetje onderuitzakte en haar onderlip een stukje naar voren duwde, stond er ineens een smeulende tiener, een totale transformatie. Alsof ze alleen door iets anders te denken en haar houding een beetje aan te passen kon veranderen in wat het ook was dat iedereen in haar wilde zien.

Uiterekend de persoon die Grace elke ochtend als eerste zag als ze wakker werd, had zonder er iets voor te hoeven doen het gezicht en het lichaam van een kameleongodin cadeau gekregen. Niet eerlijk, maar het was wat het was.

‘Als je in San Antonio blijft, verspil je je beste jaren,’ zei Grace.

‘Maar dan krijg ik wel een fatsoenlijke opleiding.’

‘Ik heb gehoord dat ze tegenwoordig scholen hebben in LA.’

‘Dat zou tijd worden.’

Grace grinnikte. ‘Inderdaad, wat een losbollen. Belachelijk dat ze daar allemaal maar eindeloos betaald krijgen om mooi te zijn.’

‘Stelletje jengelende kleuters,’ voegde Candace eraan toe. ‘Allemaal terug naar school, daar in 90210.’

Ze lachten allebei.

Candace keek haar stiefzus diep in de ogen. ‘Ik kan niet weg. Uitgerkend jij zou moeten weten waarom.’

‘Ik weet het, je gaat dood zonder mij,’ antwoordde Grace uitgestreken. ‘Maar stel nou dat ik met je mee kon?’

‘Gaat niet gebeuren. Uiteindelijk geeft Tina toe aan pap. Binnenkort dwingt hij me om me in te schrijven bij de universiteit van Texas. En dan horen we er nooit meer iets over.’

‘Je kunt altijd weer bij je moeder gaan wonen.’

Candace fronste haar wenkbrauwen. ‘De hatelijke heks van Malibu? Die vindt het al te veel moeite om lang genoeg in het land te blijven om me een weekje op bezoek te laten komen.’

‘Maar ze is toch stinkend rijk?’

‘Officieel is die poen van de dopefanaat.’

‘Nogal respectloos om je stiefvader zo te noemen.’

‘Breek me de bek niet open,’ zei Candace. ‘Jammer dat ik niets heb met de kunstwereld, want dan zou de dopefanaat nog enig nut hebben.’

‘Als jij je officieel bij je moeder inschrijft, hebben we misschien nog een andere optie.’

‘Grace, ik meen het. Ik wil niet bij die lui wonen.’

‘En stel nou dat dat in de praktijk ook niet hoeft?’

‘Oké,’ gaf Candace toe, ‘ik kan je niet meer volgen. Hoe kan ik bij mijn moeder gaan wonen als ik niet bij mijn moeder ga wonen?’

Grace grijnsde veelbetekenend. ‘Ik heb één woord voor je, mijn zwartgallige vriendin. Ontvoogding.’

‘Wat?’

‘Als je een inwoner van Californië bent, kun je vanaf je veertiende een verzoek bij de rechtbank indienen om wettelijk bevrijd te worden uit de ouderlijke macht. Dan mag je al het geld dat je verdient zelf houden en kun je je eigen huis huren. En aangezien je moeder in Californië woont, ben jij een inwoner van die staat.’

‘Dan zou Tina dus niet aan mijn centen kunnen komen?’ Candace lachte boosaardig. ‘Cool. Of wil je gewoon je kamer weer voor jezelf?’

Grace’ glimlach werd nog breder. ‘Niet zo snel, zus. In Texas moet je zestien zijn. En stomtoevallig ben ik dat.’

‘Dus we zouden het allebei kunnen doen?’ vroeg Candace. ‘Jij en ik, ontvoogde minderjarigen?’

Grace knikte. ‘Nou en of.’

PAOLO

TENNISCLUB MALIBU, WOENSDAG 5 NOVEMBER

Het was inmiddels zover dat Paolo niet eens meer wist waarom hij zich nog moe zou maken.

Niemand op de tennisclub kon hem verslaan. Hij gaf nog steeds les, aan rijke meisjes die hem wilden en niemand anders. Maar het geld dat hij daarvoor kreeg, was relatief gezien een fooi. De laatste wedstrijd die hij had gespeeld, had hem meer opgeleverd dan alles wat hij tot nu toe als parttimetennisleraar had verdiend.

Maar hij herinnerde zich weer dat de universiteit een bodemloze put was. Tenzij hij een enorme beurs kon bemachtigen voor Stanford of een andere prestigieuze universiteit – en dat was niet erg waarschijnlijk – zou zijn rechtenstudie behoorlijk aantikken. En dus liep hij naar de douches, hoewel hij doodmoe was van zijn trainingssessie.

Hij boende het zweet weg, waste zijn haar met shampoo die naar groene appels rook en droogde zich af. Uit zijn kluisje haalde hij een schone set spierwitte tenniskleren, netjes gewassen en gestreken door zijn moeder. Hij kleepte zich aan en keek op zijn horloge. Zijn leerling kon elk moment arriveren. Snel checkte hij of zijn haar goed zat. Hij zag er niet op zijn best uit als het glad naar achteren was gekamd, maar voor dit meisje maakte dat niet uit. Hij wist toch niet meer wat hij nu nog moest verzinnen om haar af te wijzen. Maar seks was seks. Hij grijnsde naar zichzelf in de spiegel. Het schattige jonge-

tje dat altijd terugkeek, lachte hem toe. Paolo vond dat hij eruitzag alsof hij twaalf was, en hij kon zich niet voorstellen wat die twintigers in zo'n jochie zagen. Maar wie was hij om te protesteren?

Livia Judge stond op de tennisbaan op hem te wachten. 'Hé, schatje,' riep ze toen ze hem zag. Ze hield dat 'hé' extra lang aan, waarschijnlijk omdat ze dacht dat het verleidelijk klonk. Een paar maanden geleden zou Paolo het daar misschien mee eens zijn geweest. Sinds die tijd was hij na de les met een aantal van die verlengde-hé-zegsters naar bed geweest, en ze waren stuk voor stuk behoorlijk tegengevallen. Inmiddels wist hij dat er meer voor nodig was om hem met succes te verleiden. Wat precies wist hij niet, maar die verwende prinsesjes kregen het niet voor elkaar. Hij wilde iemand die zijn hoofd liet tolleren en zijn hart aan stukken scheurde. Je hoorde altijd dat liefde pijn deed, maar hij kwam nooit verder dan een eindeloze stroom fraaie maar onbenullige glimlachjes. Schitterende glimlachjes, waar prijswinnende orthodontisten aan hadden gewerkt. En toch zo leeg.

Na de les nodigde Livia hem uit om met haar mee naar huis te gaan. Voor 'een drankje'.

'Ik drink niet,' bracht hij haar beleefd in herinnering. 'Ik ben in training.'

'Een kopje kamillethee, dan.' Ze glimlachte zwoel.

Haar gezicht en borst hadden een gezonde roze gloed. Haar huid was vochtig, alsof ze door mist had gelopen, en hij rook het vage aroma van schoon zweet. Hij probeerde zich voor te stellen dat ze naakt haar handen naar hem uitstreekte. Het deed hem niets.

'Ik moet vliegen,' zei hij. 'Mijn moeder heeft speciaal voor mij gekookt vanavond.'

'O, jij bent vast haar lievelingetje.'

Hij knikte. 'Vast wel.'

'Caroline heeft mazzel. Ik zou dolgraag een zoon als jij willen hebben.'

Paolo beet op zijn lip. Dat mocht ze willen.

Livia gaf hem liefkozend een klopje op zijn arm. ‘Tot volgende week?’

‘Hm-m.’

‘Misschien kun je volgende keer de rest van de middag vrijhouden?’

Hij slikte. ‘Misschien,’ wist hij uit te brengen. Wat mankeerde die wijven? Livia Judge was de dochter van een of andere studiobons uit Hollywood. Ze trok op met film- en tv-sterren. Waarom liet ze hem niet met rust? Hij wilde gewoon zijn werk doen en dan weer naar huis. Maar nee, er kon geen les voorbijgaan zonder dat iemand een opmerking maakte over zijn gespierde dijen, het wasbordje op zijn buik, of de glimp die ze van zijn middel konden opvangen als hij naar een hoge bal sprong.

In zijn Chevrolet Malibu reed hij naar huis en hij parkeerde op straat. De auto’s van zijn ouders stonden op de oprit, naast die van zijn oudere zus. Hij snooft en rook de onmiskenbare geur van vis op de barbecue.

In de tuin nipten zijn moeder, zijn vader en zijn zus Diana aan glazen witte wijn. Toen zijn moeder hem in het oog kreeg, glimlachte ze hartelijk, en ze schonk een groot glas versgemaakte ijsthee voor hem in. Hij zag haar een snelle zijdelingse blik op zijn vader werpen. Die keek weg van zijn gesprek met Diana om haar blik te beantwoorden. Ze waren nerveus, zoveel was duidelijk.

‘Ik hoop dat je honger hebt,’ zei zijn moeder.

‘Altijd.’

‘Dan stel ik voor dat we aanvallen.’ Zijn vader lachte hol en sloeg hard op Paolo’s rug. ‘Gaat het goed met je, jongen?’

‘Kon niet beter.’

‘Alles zoals het hoort op de club?’

‘Alles cool.’

Zijn vader stak zijn vork in de grote berg eten op zijn bord. ‘Vooruit, neem wat van die heerlijke zalm die je moeder heeft gemaakt. En vergeet de koolsla niet, die is van mij. Speciaal recept.’

‘Ja, weet ik, het geheime ingrediënt is tabasco.’ Dat was het meestal.

Paolo zakte ontspannen onderuit in zijn stoel en at snel terwijl hij zijn ouders in de gaten bleef houden. Hij had razende honger, maar het gedrag van zijn ouders was op een bepaalde manier verontrustend. Hij zette alle verklaringen die met hem te maken zouden kunnen hebben op een rijtje.

Er zat geen schoolrapport aan te komen. Voor zover hij wist hadden zijn ouders geen medische onderzoeken gehad. Zijn zus, die biochemie studeerde aan de universiteit van San Francisco, was alleen maar op bezoek, dus het had waarschijnlijk niets met haar te maken. Hij betrapte zichzelf op een stiekeme blik op zijn moeders buik. Ze kon toch niet zwanger zijn? Ze was zevenenveertig; dat was onmogelijk. Toch? Maar het was overduidelijk dat ze zich schrap zetten om hem iets te vertellen.

Bij elke seconde die wegtikte, steeg de spanning verder. Ze glimlachten geforceerd als hij hun blik ving. Nadat hij zijn bord voorzichtig in het gras had gezet, stond hij op. Hij voegde zich bij de andere drie, die zich rondom de barbecue hadden verzameld om een groot, rokend stuk zalm in stukken te snijden.

Zijn moeder nam als eerste het woord. ‘Paolo, lieverd, we moeten je iets vertellen.’

Hij knikte.

‘Je vader heeft een fantastische baan aangeboden gekregen. Het is een geweldige kans.’

‘Wauw. En wat is het addertje onder het gras?’

Zijn moeders gezicht betrok. ‘Waarom zeg je dat?’

Paolo’s vader schudde zijn hoofd en grijsde onwillig. ‘Caroline, je

hebt geen ezels grootgebracht.' Tegen Paolo zei hij: 'Je hebt gelijk, er zit een addertje onder het gras. Die baan is in Sonora. In Mexico.'

'Sonora?' zei Paolo. 'Daar is toch die kopermijn waar je zo vaak naartoe moet?'

'Ja. Ze willen dat ik daar fulltime kom werken. Het is maar voor twee jaar.'

'Maar dat is midden in de rimboe!'

Zijn vader knikte. 'Dat klopt.'

'Kun je niet gewoon...?' Paolo zweeg. Hij begreep niet genoeg van zijn vaders werk om er iets zinnigs over te kunnen zeggen. Een paar jaar geleden zou hij dat toch geprobeerd hebben, maar nu wist hij dat het geen enkele zin had. Hij keek zijn vader smekend aan. 'Pap, alsjeblieft. Kun je niet weigeren?'

'Dat gaat niet. Ze zijn mijn belangrijkste klant. Als ik ze kwijtraak, moet ik elke maand ergens anders achtduizend dollar vandaan zien te halen. Ze geven me het dubbele als ik bereid ben om daar een paar jaar te gaan wonen. En ze betalen de kosten van de verhuizing.'

'Maar mijn school dan? En tennis?'

Zijn moeder kneep in zijn arm om hem gerust te stellen. 'Het komt wel goed, Paolo. We hebben er iets op gevonden.'

Vol afkeer zei hij: 'Een of andere Mexicaanse internationale school en dan af en toe een tennislesje? Ik dacht het niet.'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee. Je kunt hier in Californië blijven.'

'Bij tante Janet? Zeg alsjeblieft dat je een grapje maakt.'

Zijn vader kuchte. 'Ik denk dat we het er allemaal over eens zijn dat tante Janet niet de oplossing is.'

Paolo's mond hing half open. 'En wat dan wel? Kunnen jullie me niet gewoon hier laten? Ik red me echt wel, geloof me.'

Zijn vader schudde zijn hoofd. 'Dan zijn we wettelijk aansprakelijk voor alles wat je doet. Eerlijk gezegd zie ik dat niet zo zitten, jongen, dan zouden we op zijn minst in dezelfde staat moeten wonen.'

We weten hoe tieners zijn, we hebben je zus overleefd. Bovendien hebben we een manier verzonnen waardoor je alles wat je verdient met tennislessen en wedstrijden zelf mag houden. Al zouden we natuurlijk het liefst zien dat je dat geld op een rekening met een flinke rente zet. Je moet tenslotte sparen voor je studie.'

'Wat een kul,' zei Paolo. 'Je kunt gewoon niet wachten tot je eindelijk je langverwachte vrijheid weer terugkrijgt.'

'Dat zei ik niet voor mijn plezier, jongen.' Zijn vader lachte warm naar hem.

Eindelijk bemoeide Diana zich ermee. Vanachter haar glas sauvignon blanc had ze het hele gesprek met een geheimzinnig glimlachje gevolgd, alsof ze haar moment wilde afwachten. 'Maak je geen zorgen, jochie, het is nog mooier dan wanneer ze je hier gewoon zouden achterlaten. Nog veel mooier.'

Paolo draaide zich naar haar om. 'Hoezo?'

Diana's glimlach kreeg iets ondeugends. 'Je hebt de jackpot gewonnen, broertje. Ze gaan je keihard ontvoogden.'

ARIANA BELT CHARLIE

WOENSDAG 5 NOVEMBER

‘Hij gedroeg zich niet alsof hij bang was. Dat weet ik nog. Hij gilde niet. Er was geen geluid te horen.’ De stem aan de andere kant van de lijn klonk aarzelend, angstig. Een tiener die op het punt stond om een of andere gruwelijke onthulling te doen. Het was niet makkelijk om het geheim eruit te krijgen, maar falen was geen optie. Ariana Debret wist dat ze het voorzichtig los moest peuteren, zoals je een oester uit zijn schelp haalt, levend en onbeschadigd.

Ze had gelijk: uiteindelijk kwam het verhaal op gang, en hoefde ze het alleen maar een beetje aan te moedigen. ‘Dat klinkt als een afschuwelijke herinnering,’ zei ze meelevend.

De stem aan de andere kant van de lijn klonk peinzend. ‘Het lijkt meer op een droom.’

‘Mijn therapeut zegt dat terugkerende dromen soms gaan aanvoelen als herinneringen,’ gaf Ariana toe. Er was een tijd geweest dat ze nergens anders over hadden gepraat dan over de therapieën die ze hadden gevolgd. Ariana had Charlies bijtende grappen, die altijd ten koste van hun therapeuten waren gegaan, bijzonder leren waarderen. Charlie was de jongste van de twee, en nog maar net aan high school begonnen toen ze elkaar hadden leren kennen. Ariana bedacht dat haar vriendin veel volwassener was geworden in de afgelopen twee jaar.

‘Heb je nog steeds een therapeut?’ vroeg Charlie met een minach-

tend gesnuif. ‘Hm. Nadat ik de groep had verlaten, heb ik die van mij gedumt.’

Heel even bleef Ariana zwijgen. Waarom was ze over therapie begonnen? Stom. Het laatste wat ze wilde, was dat die kleine een of andere prutser van een kinderpsycholoog zou inschakelen en met de billen bloot zou gaan. Ze liet haar stem zo geruststellend mogelijk klinken. Vertrouwelijk. ‘Vertel eens, hoe gaat die droom.’

Vanaf de andere kant kwam een lange, diepe zucht. ‘Oké dan,’ begon Charlie. ‘Het is avond. Ik ben op een feest, maar de rest is blijkbaar al naar huis. Ik hoor stemmen rond het zwembad en ik kijk door een raam. Dat is het moment dat ik hem zie. Hij wordt van achteren uitgelicht. Zijn gezicht licht op, van die waterige reflecties vanuit het zwembad. Hij draagt een prachtig pak. Je weet wel, duur. Als hij valt, heft hij zijn handen op om zijn gezicht te beschermen. Hij ziet er niet bang uit. Geen gegil, helemaal niets, alleen de klap van zijn lichaam dat het water raakt. Achter hem zijn donkere schaduwen, palmbomen. En daar is iemand, in de duisternis. Die persoon uit de schaduwen knielt neer. Ja, ik herinner me witte knieën. Er ligt een hand op zijn hoofd. Die duwt hem naar beneden. Ik wil niet nadenken over die hand.’ Haar stem viel even stil.

‘Eigenlijk mag ik daar niet aan denken. Hij verzet zich niet echt, die man in het water. Ik wil iets doen, maar het lukt niet. Ik sta op de trap en kijk door een open raam op de begane grond naar buiten. Ze hoeven maar omhoog te kijken om me te zien. Het zou slimmer zijn om daar weg te gaan. Ik wou dat ik het kon, maar mijn voeten lijken wel vastgegroeid.’

‘Dat heb ik ook weleens,’ onderbrak Ariana haar. ‘Als ik droom. Iedereen heeft dat. Het gevoel dat je wortel staat te schieten op je plek.’

Haar stem gaat verder. ‘Dan roept iemand me. Het is niet meer dan gefluister, maar toch hoor ik het over het water: “Charlie... Hé, Charlie.” Ik kan niet praten, dus ik zwaai heel kort. En dan, heel, heel